ANUL VIII

Nr. 16

Decembrie, 2018

TORNA, TORNA, FRATRE!

REVISTA

LICEULUI SPECIAL PENTRU

DEFICIENȚI DE VEDERE BUZĂU

"TORNA, TORNA, FRATRE!"

În cronicile învățaților bizantini Theofanes Confesorul (m. 818) şi Theophylact Simokattes (sec. VII) întâlnim prima atestare a unei rostiri româneşti - Torna, torna, fratre!- din anul 587 în timpul domniei lui Mauricios, împăratul Bizanțului (582-602).

Preluând informaţiile date de către cei doi cronicari, cărturarul ardelean Gheorghe Şincai precizează sensul acestor cuvinte în lucrarea "Hronica românilor şi a mai multor neamuri": "Pentru că picând gios povara de pre oarecare dobitoc al unui ostaş, alt ostaş în limba părintească au strigat pre stăpânul dobitocului să rădice povara cea căzută zicând: "Torna, fratre!"(adică: întoarnă-te, frate!), ci stăpânul catârcului n-au auzit cuvântul, dar auzindu-l ceilalți ostaşi şi gândind că nemicii îi împresoară, au început a fugi strigând: "Torna, torna! "

Revista Torna, torna, fratre! acordă acestor cuvinte şi conotaţii metaforice: întoarcerea la valorile străbune ale poporului roman, la adevăr, la prietenie, la onestitate, la ceea ce este frumos, la candoare şi, nu în ultimul rând, la cinstirea limbii române.

Prof. C-TIN VRÂNCEANU

CUPRINS

I. EDITORIAL

Învățământul special în an centenar.....4

II. ÎNCERCĂRI LITERARE

Bunicii de la țară…….....7

“A iubi însemnă a ierta.”.....…….8

Cum ar fi viața fără de internet?.....…….....9

Importanța lecturii în viața unui copil.....…….....9

Oglinda copilăriei.....……..10

Balada ochelaristului.....…….....…….…….....11

Bastonul Alb……...…….....…….……...11

Iarna.....12

Prima zi de școală.....12

Fantoma din Castelui Peleș.....13

Astăzi e ziua ta.....16

Centenarul Marii Uniri.....16

III. DOCUMENTAR

Acordeonul, instrumentul meu preferat.. 17

IV. CONCURSURI, PROIECTE, PARTENERIATE

Festivalul Miraje.....19

Tabăra Călimănești…….....…….....……...…….....19

Căpșuna și pătrunnjelul…… ..20

Concursuri și festivaluri……..21

O zi de poveste “Dăruind vei dobândi”……..22

Clasa mea……22

Poveste despre “ Cărticica Centenarului”……..23

V. MISCELLANEA

Substanțe interzise în sănătatea omului.....24

Circulația rutieră în câteva cuvinte.....25

Învățământul special în an centenar

Despre începuturile școlarizării deficienților de vedere de pe teritoriul țării noastre și despre evoluția acestui proces s-au scris, de-a lungul timpului, numeroase pagini. În puținele rânduri pe care vi le supunem atenției, facem de la început precizarea că nu vom putea atinge toate aspectele demne de a fi amintite pentru conturarea subiectului nostru, dar, cel puțin în manieră sintetică, vom încerca să punctăm acele momente esențiale care au condus astăzi la tabloul instruirii deficienților de văz din România. De asemenea, se cuvine să menționăm și că abordarea noastră nu este una cronologică neapărat, ci mai degrabă una care ne va putea conduce, în cea de-a doua parte a prezentării noastre, la evocarea mai amplă a evoluției instituției noastre, Liceul Special pentru Deficienți de Vedere Buzău, așezământ educațional care de mai bine de opt decenii pregătește elevi din diverse zone ale țării noastre.

Aproximativ în aceeași perioadă, autoritățile din Vechiul Regat, precum și cele din Austro-Ungaria, și-au manifestat interesul pentru școlarizarea tinerilor lipsiți de văz. Astfel, încă de la începutul secolului al XX-lea, la București și la Cluj, două instituții dedicate acestor elevi vor fi înființate și, cu unele întreruperi, își vor păstra menirea pînă în zilele noastre.

În cazul așezământului din Capitală, cunoscut până astăzi sub titulatura de „Vatra Luminoasă'', se cuvine să subliniem eforturile repetate și ferme ale Reginei Elisabeta, cea dintâi suverană a României, care la rândul său a avut disfuncționalități ale văzului în ultima parte a vieții. Visul reginei -„vreau să pun bazele unei colonii pentru orbi, în care ei să trăiască la un loc cu familiile lor, nevăzători și văzători"-, rostit în 1898, avea să fie transpus în realitate un deceniu mai târziu, grație donațiilor elitei politice și economice a vremii. Începând cu toamna anului 1909, Azilul „Vatra Luminoasă'' avea să fie frecventat de zeci de tineri nevăzători, un număr foarte restrâns dacă îl raportăm la totalul nevăzătorilor din Vechiul Regat de la acea vreme, estimările autorităților arătând că era vorba despre mai bine de 10.000 de tineri lipsiți de văz. Astăzi, în aceeași incintă funcționează două instituții, Liceul Tehnologic Special ''Regina Elisabeta'' și Asociația Nevăzătorilor din România.

În ceea ce privește instruirea nevăzătorilor din Transilvania, recensământul din 1899 a arătat faptul că un mic procent din cei peste 400 de copii nevăzători prezenta o minimă instruire

școlară. Astfel, eforturile comune ale autorităților locale clujene și ale Ministerului Instrucțiunii de la Budapesta au condus, în octombrie 1900, la deschiderea unei școli pentru nevăzători, care la început a instruit doar zece elevi. După Marea Unire din 1918, instituția a trecut în subordinea Ministerului Instrucțiunii Publice de la București.

Două lucruri ar fi de remarcat în evoluția acestui lăcaș pentru cei fără vedere. Mai întâi, încă din perioada interbelică, Universitatea din Cluj a pregătit cadre didactice special instruite pentru a lucra cu nevăzătorii; mai apoi, instituția s-a aflat într-o continuă dezvoltare, fapt ce a determinat autoritățile să înființeze la Cluj, în 1958, primul liceu teoretic pentru deficienți de vedere, nu doar din România, ci și din sud-estul Europei.

La scurtă vreme după Marea Unire, la Arad este atestat documentar „Institutul de fete oarbe adulte". Specific acestui așezământ este faptul că preocuparea inițială a fost aceea de a instrui cu precădere deficientele de vedere, băieții nevăzători fiind angrenați în procesul educațional mult mai târziu. În primele decenii de existență, pregătirea era mai cu seamă teoretică, mai apoi, în perioada comunistă, aveau să fie create o secție de cartonaj și una de masaj, aceasta din urmă având o perioadă de pregătire de cinci ani.

La mai bine de un deceniu distanță de la momentul acaparării întregii puteri, autoritățile comuniste ale statului român au decis înființarea a două noi instituții destinate instruirii deficienților de vedere. Se cuvine aici să facem precizarea că aceste două noi școli au fost distribuite aproape de granițele estice și vestice ale României, în Moldova și în Banat. Astfel, în toamna anului 1961 își deschidea porțile actualul Liceu „Moldova'' din Târgu Frumos, iar un an mai târziu, la Timișoara, actualul Liceu „Iris'' era pregătit să-i primească pe cei dintâi elevi.

Cu mai bine de trei decenii de experiență, școlile de nevăzători din București și din Cluj au dobândit o reală apreciere. În ciuda acestui aspect, realitățile României interbelice au arătat necesitatea înființării unei noi școli dedicate nevăzătorilor. Astfel, în urma demersurilor întreprinse de către profesorul Constantin Răzmeriță, în 1936, la Buzău avea să fie înființat „Aşezământul pentru ocrotirea oarbelor minore". Aşezământul a funcţionat cu două secţii: a) şcoala primară de nevăzătoare minore; b) secţia de asistenţă şi ateliere de lucru pentru nevăzători adulţi. Manualele şcolare, cărţile de citire pentru clasele I şi II şi alte volume de literatură au fost dăruite de Azilul de orbi de la „Vatra Luminoasă" (26 titluri, în 54 de volume). Cele mai multe însă au fost scrise cu mâna de către profesorul nevăzător Alecu Spiridon, cel care fusese profesor pentru o perioadă la școala pentru nevăzători din Cluj. Rezultatele acestor preocupări demne de apreciat nu au întârziat să se arate. În același an, aşezământul a depăşit caracterul lui tradițional și a pus accent și pe pregătirea teoretică și profesională a deficienţilor de vedere. Această latură a învățământului special a fost apreciată și încurajată de minister. În caietul de procese verbale de inspecţie s-a scris, la un an după înființarea aşezământului că elevele şi ocrotiţii „(...) sunt voioşi, mulţumiţi şi chiar bine îmbrăcaţi (...) se simt ca la ei acasă, dacă nu şi mai bine (...). Aşezământul nu mai prezintă o stare de azil".

I.EDITORIAL

Aşezământul devenise o instituţie „(...) model pentru alte aşezăminte similare ce fac parte din Direcţia Ocrotirilor Sociale”. În perioada 1937-1939, numărul elevelor a crescut la 46. După Dictatul de la Viena, o parte dintre elevii și profesorii școlii din Cluj s-au refugiat în şcoala de la Buzău, unde fuseseră transferați. În 1945, şcoala a fost mutată la București, la „Vatra Luminoasă”, iar secţia de nevăzători adulţi desfiinţată, asistaţii fiind transferaţi, unii la „Vatra Luminoasa" din Bucureşti, iar alţii la alte aşezăminte de asistenţă. În perioada războiului a fost stagnată activitatea de instruire a elevelor din cauza greutăţilor materiale.

În 1949 s-a revenit în vechea locaţie din Buzău, instituția schimbându-și numele în „Şcoala elementară de fete nevăzătoare Buzău”. Ulterior, școala va funcționa în cadrul unui liceu comercial, iar din 1976 va fi mutată în actuala locație. Școala din Buzău a fost proiectată după un model francez, bine gândit, cu sistem de pavilioane. Din cauza cutremurului din 1977, instituția a trebuit să împartă spațiul său cu școala pentru deficienți de auz. Acest fapt a făcut să apară și unele probleme de disconfort pentru elevi. În 1956 a luat ființă și o secţie de preşcolari, iar în anul 1975, școala a devenit mixtă. Au venit aici și băieți care erau mai apropiați de domiciliul familiei. La 15 septembrie 1992 s-a organizat prima clasă cu profil de liceu. Astăzi, Liceul Special pentru Deficieți de Vedere Buzău asigură pregătirea unui număr de peste o sută de elevi, instruirea fiind realizată de la nivelul preșcolar până la cel postliceal.

Fără îndoială, demersul nostru nu și-a propus și nici nu a reușit să epuizeze toate aspectele referitoare la începutul și evoluția instruirii deficienților de vedere din țara noastră. Astfel, considerăm că textul de față poate fi considerat un punct de plecare pentru toți cei interesați de acest subiect, tabloul informațiilor evocate în rândurile de mai sus putând fi oricând îmbogățit .

Prof. Butnaru Emanuel

Bunicii de la țară

Omul de la țară nu are nimic de-a face cu cel de la oraș, poveștile lor sunt diferite, sentimentele care te năpădesc sunt diferite și tare ți-e ciudă că de la vacanțe întregi petrecute în casa bunicilor de la țară, acum faci vizite doar de câteva ore.

Bunicii se gândesc mai întâi la animalele lor, la porumbul din câmp, la grădina de legume sau la fânul cosit proaspăt care trebuie strâns că vine ploaia și mai apoi la nevoile lor; zici că sunt băgați în priză căci niciodată nu se opresc din muncă, iar atunci când o fac este rost de sărbătoare și, acum, se gătesc frumos cu haine ce miros a naftalină și se duc la Biserică, aprind o lumânare, vizitează mormintele rudelor, ascultă slujba și împart pomană și apoi o iau de la capăt. Ei nu au nevoie de ceas pentru că la țară orele se calculează în funcție de răsăritul și apusul soarelui. Munca depinde de ceasul biologic al țăranului, dar și de învoirea calendarului bisericesc, căci este păcat să lucrezi în zi de sărbătoare. Ei s-au obișnuit să fie recunoscători pentru orice strop de ploaie sau orice e dat de Dumnezeu.

Oamenii la țară muncesc continuu și nu pun preț prea mare pe bani. Din puținul lor nu se sfiesc să împartă pensia cu nepoții sau cu Biserica. Nu îţi cer nimic în schimb, doar să îi vizitezi din când în când, să stai de vorbă cu ei şi să-i asculţi. Mâinile lor muncite nu își găsesc starea nici atunci când stau, iar când le strângi mâinile îţi dai seama că ai lângă tine o comoară vie. Bătrânii sunt ca vinul, cu cât trec anii cu atât devin mai valoroşi, dar prăfuiţi pentru societate şi pentru bugetul de stat. Mâinile alea crăpate îţi spun mai multe decât ai vrea, iar pe chipul lor vezi cum au trecut anii.

La ţară timpul are răbdare, toate se învârt după o lege numai acolo ştiută, totul e pur şi autentic, iar liniştea şi vorbele bunicilor opresc ceva din tine acolo. Viaţa la ţară e mai mult decât ceea ce citim prin romane sau vedem la televizor, aici toate au ordinea lor şi nimic nu se întâmplă fără voia Celui de sus. La ei am văzut ce înseamnă să munceşti cu drag, atât cât ai nevoie chiar dacă ai mai mult pământ decât guri de hrănit, să fii voios că se face via bună sau să nu te descumpăneşti "*Eh, de nu acu, la anu, şi tot e bine, că n-om crăpa noi.*" **De la bunici am învăţat cele mai multe lucruri bune.** Sârguinţa, aprecierea muncii, să nu te dai bătut, să te bucuri că eşti în putere (sănătos), valoarea învăţăturii în viaţă, iertarea şi mila.

Vă îndemn pe toți care aveți bunici să-i respectați să-i iubiți și nu uitați să-i vizitați cât mai sunt în viață!

Solomon Andra, clasa a IX –a

„A iubi înseamnă a ierta"

„A iubi înseamnă a ierta"...cât de frumos spus! Cât de frumos şi totodată cât de înţepător poate fi. Descoperim cu toţii pe zi ce trece, că iertarea se dovedeşte a fi un examen extrem de dificil, iar iubirea… cea mai grea luptă. După cum am constatat: iubirea e cea mai grea luptă cu propriul eu, cu oamenii pe care îi întâlneşti, cu puterea de discernământ şi cu puterea de a simţi sentimentele celor din jurul tău. Aş adăuga eu aici întrebarea: dar dacă cei din jur nu mai au sentimente? Dacă cei din jur îşi bat joc de ceea ce simţi tu? De trăirile tale, de emoţiile şi de stările tale sufleteşti.

Cercetând mai bine am aflat că şi „cei mai împietriţi oameni din lumea aceasta au momente în care tânjesc după iubire." Aşadar, nu există om care să nu iubească, care să nu-şi dorească să fie iubit; care să nu aibă pic de sentiment înlăuntrul său. De fapt, tocmai acele persoane pe care noi le considerăm având un suflet de gheaţă, o minte întunecată şi o cămară a inimii murdară, tocmai acestea tânjesc nespus de mult după iubirea adevărată. Nu ştim noi ce se află în inima lor, nu ştim noi cum îi priveşte Dumnezeu pe aceştia.

Dacă nu ești iubit de oameni, nu trebuie să disperi pentru că sigur ești iubit de Creatorul cerului și pământului (adică și Creatorul tău). Chiar dacă ai impresia că nu ești iubit, tu, omule, trebuie să iubești pentru că fără iubire, sufletul omului e ca şi mort. E ca o floare pe care dacă n-o mai îngrijeşti, n-o mai uzi, se ofilește și moare. Iubirea este această apă vie fără de care nu putem trăi. E hrană pentru suflet şi îmbrăcăminte pentru trup căci iubirea se îmbracă în cel iubit ca într-o haină. Nu putem face nimic fără iubire pentru că Dumnezeu este însuşi Iubire (Epistola Sfântului Apostol Ioan 4:8) iar fără El „nu putem face nimic" după cum ne spune chiar Mântuitorul.

Iubirea nu înseamnă a da un like la poza cuiva pe facebook sau a trimite cuiva diferite emoticoane fabuloase pe messenger. Iubirea nu înseamnă a - l îmbrățișa pe aproapele tău iar peste o oră să-i dai una în cap fiindcă te-a trădat. Şi Iuda l-a trădat pe Mântuitorul, dar El nu l-a bătut cu pietre, nu l-a mustrat, nu l-a judecat, ci s-a rugat pentru el. Oricine ne-ar greși noi trebuie să – l iertăm din tot sufletul și să-l iubim așa cum este pentru că a iubi înseamnă a ierta.

Călin Nicoleta, clasa a VIII-a

Cum ar fi viața fără de internet?

Viața fără internet ar fi mult mai frumoasă, mult mai palpitantă din mai multe puncte de vedere. În primul rând copiii s-ar juca mai mult în aer liber, ar socializa mai mult cu colegii, cu prietenii și cu rudele. Între copii s-ar lega prietenii adevărate, nu superficiale așa cum se stabilesc pe rețele de socializare. Deși unul din avantajele internetului îl constituie bogăția informațiilor pe care le oferă și de care copilul se poate folosi pentru pregătirea sa școlară, există dese cazuri în care, din cauza timpului îndelungat petrecut în fața calculatorului, el ajunge să-și neglijeze temele, să nu mai fie interesat de școală, să lipsească mult sau chiar să abandoneze școala.

Este adevărat că prin rețelele de socializare copiii pot să comunice cu persoane situate la distanțe foarte mari, dar se împiedică contactul cu direct între persoane. Din păcate copiii, dacă nu sunt controlați de părinți uită de toate și petrec timp îndelungat pe internet, fapt ce duce la consecințe grave asupra sănătății fizice și mentale, anume: neodihnă, oboseală mare, izolare, neglijarea activităților legate de școală și a timpului petrecut alături de familie și prieteni.

Pe de altă parte internetul ajută copiii în pregătirea temelor, în dezvoltarea vocabularului și îmbogățirea cunoștințelor.

Copiii care își petrec timpul pe internet nesupravegheați pot deveni victimele unor persoane rău intenționate, cu alte cuvinte pot fi manipulați în sens negativ. Un alt dezavantaj este faptul că ei pot accesa siteuri interzise copiilor.

În concluzie, internetul este bun atât timp cât îl folosești cu discernământ și știi să te oprești când link-ul accesat nu mai prezintă zona ta de interese, însă, din păcate, noi nu prea avem această putere de discernământ și ne lăsăm duși de val, și așa ajungem să dăm next și iarăși next... .

Grigore Georgian, clasa a VII-a

Importanța lecturii în viața unui copil

Eu consider că lectura deține un rol important în viața fiecărui copil, din acest motiv copiii învață să scrie și să citească de la vârste fragede. În cazul meu prima dată când am deschis o carte a fost în clasa întâi și atunci am rămas profund împresionată deoarece eu credeam că acea carte reprezintă o lume nouă, magică și neaccesibilă; însă curând aveam să descopăr secretele acestei lumi care până atunci fusese o enigmă pentru mine. Cititul pentru mine reprezintă o lume creată de autori în care totul este posibil și unde imaginația nu are margini, unde se ilustrează

întâmplări care, prin prisma povestirii capătă un alt sens. Lectura este importantă în viața unui copil deoarece îl dezvoltă personal, îl ajută la îmbogățirea vocabularului, îi stimulează creativitatea. Cu ajutorul cărților noi putem afla foarte multe lucruri: cum ar fi modul de viață din secolele trecute, vechile tradiții care astăzi nu se mai păstrează. Cărțile reprezintă un univers paralel cu lumea în care trăim, ele ne pot prezenta și lucruri fantastice care în realitatea zilelor noastre nu se pot întâlni. Copiii ar trebui ca de la vârste mici să fie învățați că lectura este foarte importantă în dezvoltarea intelectuală dar și în educație. Din acest motiv eu consider că lectura este un o activitate importantă în educația, dezvoltarea și stimularea creativității copiilor. Din această cauză eu cred că lectura este esențială în viața fiecărui copil.

Popa Ștefania, clasa a XI-a

Oglinda copilăriei

Oglinda copilăriei este oglinda amintirilor din perioada copilăriei prin prisma căreia te poți analiza pe tine mai târziu. Copilăria este primul prag de dezvoltare al omului dar și primul prag în care omul începe să acumuleze diverse cunoștințe. Aceasta este cea mai importantă perioadă din viața omului datorită argumentelor prezentate mai sus. Oglinda copilăriei este la fel ca și oglinda în care mă privesc doar că diferența dintre cele două este imensă pentru că oglinda în care mă privesc ilustrează imaginea chipului meu, însă oglinda copilăriei reprezintă o imensitate de amintiri vagi de pe vremea când eu eram doar un copil. Perioada copilăriei mă va urmări mereu fiindcă întâmplările petrecute în această perioadă au un impact uriaș asupra personalității mele sau asupra emoțiilor pe care le-am acumulat pe parcursul acestei perioade. Datorită acestor argumente eu sunt de părere că perioada copilăriei dar și amintirile acesteia sunt unele de neuitat deoarece în această perioadă evenimentele au o importanță majoră asupra caracterului personal pentru că în copilărie părinții își educă copiii și îi ajută să își descopere pasiunile.

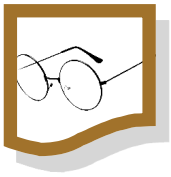

Popa Ștefania, clasa a XI-a

Balada ochelaristului

Frunză verde solzi de pește
Vederea când îți slăbește
Și mersul ți-l încetinește
Miopie se numește.
Și omul tendință are
Să strângă ochii tare
Ca să vadă clar
Globul ocular.
Și consult trebuie să facă
Chiar dacă nu o sa-i placă.
Doctorul o să-i recomande
Ochelarii ca să - i poarte.
Opus la miopie
Se numește hipermetropie.
De departe vezi perfect
De aprope incorect.
Vederea e-n ceață,
Vedere ca de soacră,
Doar că nu e acră.
E doar un defect
De ochi stâng și drept.
Și în acest caz doctorul o să-i recomande
Ochelarii ca să-i poarte.

Ilie Georgiana, clasa a VII-a

Bastonul Alb

Pentru cel nevăzător
Nu e mereu însoțitor,
Dar este, deși n-ai crede
Un prieten de nădejde.

El e alb, are mâner
Să ne sprijinim în el,
De gropi mereu ne ferește
Peste tot ne însoțește.

Cum așa?
Voi n-ați ghicit
Bastonul neobosit
Ieri a fost sărbătorit!

Am fost în parc la plimbare
Nici prea mic, dar nici prea mare.
Când vreau să călătoresc
Bastonul îl folosesc!.

Tofan Georgiana, clasa a IX-a

Iarna

Iarna e cea mai frumoasă,
Cu zăpadă albicioasă.
Copiii sunt bucuroși
Și pe patinuar voioși.

Mii de fulgi de zăpadă
Coboară lin spre stradă.
Se așterne în covor
Pe pământul roditor.

Cât de veseli suntem noi
Că ne aduce bulgări noi
Cu zăpadă ne jucăm
Și cu bulgări aruncăm.

Să nu pleci iarnă, degrabă,
Ești frumoasă și de treabă,
Cu sclipiri și suflet bun,
Că-l aduci pe Moș Crăciun!

Ilie Georgiana, clasa a VII-a

Prima zi de școală

Într-o zi de toamnă,
Pe la început,
Cu mama și tata
La școală eu mă duc.

Să învăţ cu sârguinţă,
Având cărţi, dar şi dorinţă
A scrie şi a citi,
Desena şi povesti.

Altfel cum poţi să devii:
Inginer, profesor, doctor
Sau chiar simplu muncitor,
Dacă carte n-o să şti.

Pe profesori să-i iubim
Merită respect din plin.
Le voi mulțumi mereu
Că astăzi sunt la liceu.

Tofan Georgiana, clasa a IX-a

Fantoma din castelul Peleș

(Continuare din nr. 14)

- Bine ați venit, dragii mei! îi întâmpină mătușa zâmbitoare și bucuroasă de venirea lor.

- Bine v-am găsit, ne era dor de voi.

- Tatăl vostru mi-a spus că vreți să învățați dreptul, ceea ce mă bucură foarte mult. De săptămâna viitoare începem lecțiile, deocamdată vă las să vă acomodați. O să vă înscriem și la școală, n-o să duceți lipsă de nimic.

- Unchiule, am auzit că aici există magazine în care se găsesc teleportere Dacia, îmi poți spune unde e unul?

- Dragă Alex, este unul chiar lângă castel, însă acum e noapte și este închis.

În timp ce Alex și unchiul discutau, Florian se tot întreba în gând dacă aici se vorbește româna. La un moment dat intervine:

- Mă scuzați că intervin, dar am o întrebare unchiule, aici se vorbește româna? Eu nu le știu limba.

- Nepoate, în toate departamentele și megadepartamentele imperiului limba oficială este româna. Totuși, fiecare departament și megadepartament are limba lui regională, dar să nu-ți faci probleme în privința asta. Toți știu limba română. Pe toate cele 1000 de planete ocupate de România se vorbește română.

Discuția era în toi, când se aude glasul Nicoletei care îi cheamă la masă. Cei doi copii abia așteptau masa, pe toată durata călătoriei mâncaseră doar pizza marțiană.

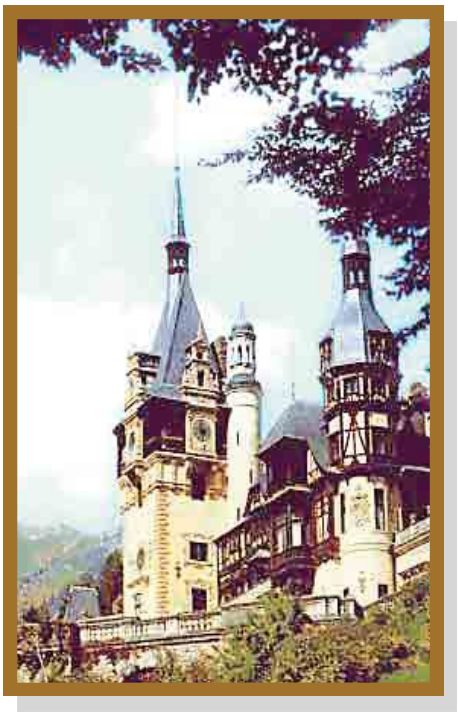
În bucătărie, cei doi au fost întâmpinați cu bucate care mai de care mai gustoase. Sarmale, caltaboș, friptură, ciorbă de perișoare, mici, cârnați, plăcintă cu mere și clătite cu cremă de caramel erau doar unele din acestea.

După ce s-au săturat, Nicoleta i-a condus în camera pe care le-o pregătise.

- Dragilor, aceasta e camera voastră, vă spun noapte bună și ne întâlnim mâine dimineață în bucătărie.

Noaptea aceea nu a fost bună pentru cei doi. Ei nu știau un mare secret, faptul că în acel castel bântuia o fantomă. Gazdele nu le-au spus asta, fiindcă se temeau să nu-i sperie.

În timp ce ei dormeau duși, fantoma începu să bântuie castelul. Ușa se deschise singură, patul începu să meargă prin cameră, iar videotelefonul de pe perete începu să formeze singur numere la întâmplare.

Simțind că pernele le săreau de sub cap, se treziră brusc.

- Floriane, ce-i asta frate?

- Nu știu frate, dar mi-e frică.

- Ce facem?

- Zic să mergem la nenea Bogdan să-i spunem.

La un moment dat, un bibelou sare de la locul lui și se izbește de podea spărgându -se. După o fracțiune de secundă, apare silueta unui om bătrân.

- Dragi tovarăși, credeați că ați scăpat de mine? Nu vă e un pic dor de dictator?

Prinzând puțin curaj, Alex se ridică în picioare și spune:

- Tataie, cine e dictatorul? Lasă-ne în pace!

- Mă țâncule, tu știi cine am fost eu?

- Nu, dar dacă o să ne spui o să știm.

- Ei bine, să știți că în urmă cu câteva sute de ani România nu era ce este astăzi. România a fost un regat, o republică și mai apoi ceea ce este astăzi. În secolul 20 România a fost o țară comunistă, iar eu am condus-o până în 1989 când românii au vrut să înlăture regimul comunist și m-au împușcat pe mine și pe Elena, soția mea în urma revoluției. Eu sunt Nicolae Ceaușescu și de atunci îi bântui pe români. De 100 de ani bântui și acest castel.

- Domnule, am citit despre dumneavoastră în cartea de istorie.

- Știu Floriane, eu știu multe despre voi. Știu că sunteți copiii papei și multe alte lucruri. Voi sunteți singurii oameni care aveți puterea de a scăpa lumea de mine și trebuie să mă ajutați.

- Ce trebuie să facem?

- Dragă Alex, trebuie să vă luptați cu mine. Dacă eu voi învinge, voi și toți cei ce se află în castelul ăsta vor fi transformați în fantome și veți bântui castelul pentru totdeauna, iar imperiul se va dezintegra după doi ani în urma unui război devastator. Dacă voi veți învinge, eu mă voi preface în praf și voi dispărea pentru totdeauna. Nu aveți posibilitatea de a refuza, așa că haideți să-i dăm drumul!

- Să începem! ziseră cei doi și lupta pe viață și pe moarte începu.

Fantoma începu să-i lovească pe cei doi cu o forță nevăzută. Îi izbea de pereți și de tavan, iar ei nu puteau să reacționeze din cauza loviturilor puternice.

Lupta continuă până când Alex își aminti că are la mână un ceas care la apăsarea unui buton emitea o radiație care distrugea orice fantomă.

Când fantoma se pregătea să dea lovitura de final, Alex apăsă butonul roșu al ceasului și radiația începu să se răspândească prin cameră. Imediat se vedeau particule de praf, semn că fantoma a dispărut pentru vecie.

A doua zi dimineață la micul dejun, băieții începură să povestească peripeția, dar unchiul îi întrerupe:

- Am văzut și noi lupta prin telecamere și vreau să vă felicit, ați scăpat imperiul de o mare problemă. Mai este cineva care vrea să vă felicite.

Zicând acestea, Bogdan îndreaptă o telecameră spre ei. Și tatăl lor văzuse lupta prin telecamere.

- Dragii tatei, și eu vă felicit. Acum o să vă spun adevăratul motiv pentru care v-am trimis aici. Fantoma lui Ceaușescu, despre care eu și mama voastră nu v-am spus nimic până acum, este fantoma unui conducător comunist ce a condus țara cu sute de ani în urmă. De sute de ani bântuie România și nimeni nu a reușit să-l învingă. Am știut de la nașterea voastră că voi sunteți singurii oameni din lume care îl puteți înfrânge. Un marțian mi-a citit în stele asta.

De o sută de ani bântuie și castelul unchiului vostru. De asta nu am insistat ca Vlad să meargă cu voi, pe el fantoma l-ar fi biruit foarte ușor. Ați scăpat imperiul de la pieire și pentru asta meritați o mare răsplată. Alex, tu vei fi următorul papă, iar tu, Floriane, vei fi următorul guvernator al acestei planete după ce unchiul și mătușa voastră vor muri.

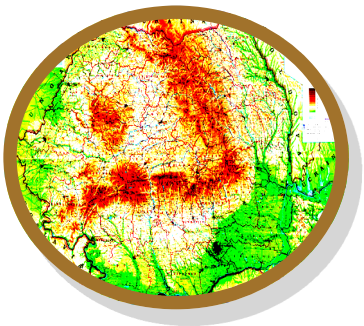
Și uite așa, România a scăpat de o mare problemă. După moartea papei Pilgrim, Alex i-a urmat la tron luându-și numele de Harry întâi, iar Florian a devenit guvernatorul planetei Signisalpha. Nu se știe cât a domnit papa Harry, dar se știe că pe perioada domniei lui imperiul a cucerit alte planete din galaxii îndepărtate.

Ionașcu Florian, clasa a XI-a

Astăzi de ziua ta

Scumpă România mea,
Îți doresc să fi iubită,
Și de români locuită.
Ești bogată și frumoasă
De sângele eroilor udată.
Îți doresc să ai cârmuitori
Nu oameni trădători,
Nici nevrednici și nici hoți,
Numai români patrioți.
Adă-i înapoi pe frați
Pe cei care sunt plecați,
Că mă arde doru-n piept
De când eu îi aștept.
Cu toți să ne bucurăm
Și de dușmani să te apărăm.

Ilie Georgiana, clasa a VII-a

Centenarul Marii Uniri

Țara noastră cea senină
Lui Dumnezeu I se închină
Ea mereu Îi mulțumește
Că astăzi încă mai supraviețuiește.

100 de ani
Au trecut deja
De când Romania
Mare se făcea.

Pe câmpul de luptă
Era luptă multă.
Ieri era calvarul.
Astăzi centenarul.

Tofan Georgiana,cls.IX-a

Acordeonul, instrumentul meu preferat

Pentru foarte mulți iubitori ai muzicii, sunetul acordeonului este asociat automat cu farmecul Parisului de la începutul secolului trecut, cu cel al petrecerilor câmpenești sau, potrivit unei expresii consacrate, cu "french way of life" (stilul francez de viata). Treptat, la serbările populare, chitarele au început să acompanieze acordeonul, în ritmurile muzicii folclorice, lăutari rămași anonimi dovedindu-se a fi adevarați virtuozi. De altfel, acest fel de muzică, interpretată la acordeon, a cucerit foarte repede întreaga lume. Și la noi este extrem de îndrăgită, fie că e vorba de cea tradițională sau de alte genuri (muzică clasică, contemporană, jazz etc), toate putând fi interpretate, astăzi, la acordeon.

Daca v-ați pus vreodată întrebarea "Cine a inventat acordeonul?", oricât de ciudat ar parea, răspunsul este "Nimeni!". Nu se poate spune că a existat o anume persoană care să fi avut ideea să construiască, după niște reguli, acest instrument muzical. Fiecare piesă care intră în alcătuirea acordeonului, așa cum îl știm astăzi, are propria ei istorie. Numele – acordeon – vine de la faptul ca este de ajuns să apeși o clapă pentru a face să rezoneze un "acord", sunetul fiind produs de niște tuburi puse în vibrație printr-un curent de aer generat de burduful instrumentului.

În 1829, un armean stabilit în Viena, Cyrill Demian, fabricant de orgi și piane, împreună cu fiii săi, Carl si Guido, obține un brevet al unui instrument muzical, numit "accordion", din care se va naște "concertina", brevetata în 1844, de către Sir Charles Wheatstone (fizician și inventator englez), alcatuită dintr-un burduf cu butoane la cele două capete ale sale, aceste două instrumente stand la baza a ceea ce, mai târziu, va fi acordeonul. În anii 1850-1859, concertinei i s-a adăugat o claviatură, instrumentul obținut numindu-se "Orgelakkordeon".

Până la sfârșitul secolului al XIX-lea, nenumărați fabricanți de instrumente muzicale din Europa, dar și de peste ocean, din Statele Unite ale Americii și din America de Sud, au adăugat clape, butoane, acorduri. De exemplu, în anii 1840-1860, în Argentina era foarte popular un instrument numit "bandoneon", un fel de "concertina" de forma pătrată.

Din momentul în care acest instrument a început să prindă contur, sunetele foarte plăcute, inconfundabile, au făcut ca acordeonul să se bucure de un succes enorm, atât în saloanele burgheze, cât și în cultura populară.

Vapoare intregi incarcate cu acordeoane porneau, la sfarsitul secolului al XIX-lea, dinspre Europa spre America. In 1863, italianul Paolo Soprani a pus bazele industriei de acordeoane, la Castelfidardo, localitate considerata "leaganul" mondial al acordeonului.

Aici exista, în prezent, un muzeu al acordeonului și, în fiecare an, are loc un concurs internațional de interpretare la acest instrument. În Parisul de la 1900, acordeonul devenise "regele" instrumentelor, îndrăgit peste masura de interpreții de sansonete, inspirându-i pe poeți și nelipsit de la balurile mondene. În Austria, Elveția, Germania, valsul, polka, marșurile se potriveau perfect sunetelor acordeonului, în Argentina, tangoul, cumbia (muzica tradițională), în Columbia, forro, în Brazilia etc.

După al Doilea Razboi Mondial, muzicieni precum Tony Murena sau Gus Viseur au compus piese de jazz, de inspirație folclorică, pentru acordeon. Alți compozitori-interpreți celebri, printre care marele Jacques Brel sau Leo Ferre au organizat turnee mondiale cu muzica la acordeon.

Acordeonul este un instrument muzical manual, constând dintr-un burduf atașat la două rame de formă dreptunghiulară, pe care sunt montate butoane, sau la unele tipuri, clape asemănătoare celor de la pian. O persoană poate cânta la acordeon trăgând (expandând) și împingând (comprimând) burduful, făcând ca aerul să treacă prin conducte metalice, denumite tubușoare. Acest flux de aer face tubușoarele să vibreze, fapt care produce sunete. Tubușoarele și butoanele care controlează notele joase se află, din perspectiva celui care cântă la acordeon, pe partea stângă a burdufului, iar cele care controlează notele înalte se află pe partea dreaptă.

Ultimele modele de acordeoane, din ce în ce mai rafinate și mai pretențioase, cu un minimum de schimbări și cu o ușoară sporire a greutății, au inclus sistemul MIDI, care face posibilă redarea sunetelor electronice, păstrând însă și sunetele naturale (tradiționale) ale acordeonului.

Încă de la vârsta de 9 ani am primit un acordeon cadou de la prietenul unchiului meu. Era un acordeon foarte vechi care nu-i mai trebuia și m-a întrebat dacă-l doresc eu. Nu am stat mult pe gânduri și i-am zis că îl vreau. Nu știam să cânt la el și nici lecții nu am reușit să iau, așa că am rugat un prieten din sat, care avea cunoștințe minime, să mă învețe primele note la acordeon. Pentru început m-au fascinat sunetele pe care le producea acest minunat instrument. Eram îndrăgostit la propriu de acordeon și de sunetul lui, a fost dragoste la prima vedere. Și azi mi-au rămas în memorie primele note muzicale pe care le-am auzit atunci. Nu știam să cânt, dar am învățat să țin tempo-ul perfect. Încet, încet am învățat să studiez singur marele instrument. Pot să spun că am fost autodidcat. Am exersat până când am învățat.

Sincer, acum mi-aș dori un acordeon nou și mai performant, dar aștept să mai cresc ca să-l pot achiziționa. Visez să fac parte și dintr- o formație de muzică instrumentală. Nu ar strica să-mi fac și carieră muzicală. Nu se știe încă; sunt în clasa a VII-a așa că am tot timpul din lume să îmi îndeplinesc visele... .

Simionescu Angelo, clasa a VII-a

Festivalul Cultural Miraje– Arta nu are limite! Ediția a XI-a, Cluj - Napoca, organizat de Liceul Special pentru Deficienți de Vedere Cluj-Napoca în parteneriat cu Departamentul de Psihologie și Științe ale Educației, Universitatea Babeș - Bolyai Cluj -Napoca. La acest festival au participat și elevii noștri la secțiunea muzică și teatru, obținând Marele Trofeu la secțiunea teatru, 2 premii II la secțiunea muzică și premiul special la dans.

În cadrul acestui concurs s-au desfășurat mai multe ateliere: mișcare și dans, teatru, modelaj în lut, labirintul senzorial, ateliere la care elevii noștri au participat cu mult interes având un impact deosebit asupra personalității noastre, deoarece am reușit să ne învingem emoțiile, să depășim anumite bariere, să ne exprimăm liber.

Sali Ciprian, clasa a XII-a

Tabăra de la Călimănești

N-aș putea spune cu exactitate cui i-a venit ideea să facem această tabără. Cert e că ne-am organizat cu o lună și ceva înainte. Această tabără a avut loc în timpul verii și a durat o săptămână. Motivul planificării activităților din timp este evident. Având în vedere că tabăra urma să aibă loc în timpul vacanței de vară nu ne-am fi putut întâlni cu câteva zile înainte să ne organizăm. În fine. Să lăsăm vorba.

Într-o dimineață frumoasă de vară, un mic grup de elevi și profesori se urcau în autocar. Am făcut câteva ore bune pe drum, timp în care am râs, am vorbit și am ascultat muzică. Nu mai știu exact dacă ne-am oprit undeva pe drum, cred că doar să luăm prânzul. Într-un final, am ajuns. Țin minte că ne-am cazat la o casă de vacanță a asociației nevăzătorilor. Locul era renovat de curând, deci, condițiile nu au fost chiar ca într-un hotel de lux, dar nu ne puteam plânge. Oricum, condițiile erau ultimul lucru de care ne păsa. Voiam să ne distrăm și să ne simțim bine. De pe terasă aveam o priveliște minunată, câțiva munți la orizont, verdeață și în depărtare se vedea un mic sat. Atmosfera a fost superbă. Pe lângă faptul că ne-am distrat pe cinste, am învățat să desfășurăm anumite activități în bucătărie. Am menționat mai sus că ne-am distrat foarte bine.

Ei bine, personal, chiar și de aici am învățat ceva, și anume să dansez, pentru că înainte habar n-aveam. N-am vizitat foarte multe obiective turistice, dar nu mă plâng deoarece îmi place viața mai liniștită și nu suport aglomerația. Unul dintre obiectivele turistice vizitate a fost salina. Și aici a fost frumos. Aici nu cred că este nevoie să menționez prea multe pentru că, sunt sigur că mulți dintre voi ați vizitat un astfel de loc.

În concluzie, a fost cea mai frumoasă tabără de până acum, iar un argument ar fi faptul că s-au desfășurat activitățile preferate de noi. Aștept cu nerăbdare încă o tabără de acest gen.

Matei Alexandru, clasa a X-a

În 22 noiembrie 2018 a avut loc ***Concursul județean de fabule "Grigore Alexandrescu"*** organizat de Centrul Cultural "Alexandru Marghiloman Buzău". Elevii noștri au participat la secțiunea de interpretare, la secținea desen și la secțiunea creație. Premiile obținute au fost: 2 premii la interpretare (mențiune și premiul II); o mențiune la secțiunea desen și o mențiune la secțiunea creație.

CĂPŞUNA ŞI PĂTRUNJELUL

Fabulă

Într-o grădiniţă oarecare, Căpşuna era vecină cu Pătrunjelul. Căpşuna se iţeşte dintre frunzele unde până atunci stătuse ascunsă şi pe marginea aleii vede Pătrunjelul întins la soare. Se înalţă semeaţă, se uită în jurul ei şi începe a mustăci. Apoi către Pătrunjel, zise mândră:

- Ce jalnic arăţi! Uite-te la tine… eşti plin de ţărână, nici culoarea nu ţi se mai cunoaşte. Eu, în schimb, sunt roşie, catifelată şi dulce… Sunt preferata tuturor. Iar în combinaţie cu prietena mea Frişca suntem delicioase. Un desert, pe cinste!

Pătrunjelul o ascultă cuminte, apoi răspunse:

- Adevărat. Poate sunt murdar şi neîngrijit, dar după o curăţare prealabilă, eu, fratele meu Morcovul şi sora noastră Ţelina dăm gust savuros mâncării şi suntem nelipsiţi din cămara gospodinelor pe tot parcursul anului. Pe cînd tu, dragă Căpşună, eşti doar sezonieră!

Atunci, Căpşuna se retrase ruşinată între tufe, ştiind că Pătrunjelul avea dreptate şi că…

Lauda de sine nu miroase a bine.

Solomon Andra-Petronela, clasa a IX-a

Concursuri și festivaluiri

Orice vis se îndeplinește, dacă-ți dorești cu adevărat…!!!Trupa de teatru și dans "Amiralii Viselor" de la Liceul Special pentru Deficienți de Vedere Buzău a demonstrat la România 2 Dance Amateurs Championship 2018, Buzău, că TALENTUL NU ARE LIMITE…!!!

Mulțumim d-nei organizatoare, Mihaela Bălăceanu pentru onoarea acordată de a participa la un astfel de concurs și de a evolua în deschiderea acestuia!

Locul I—Felicitări "Amiralilor.".! Vânt bun să poarte corabia visurilor noastre tot spre Soare-Răsare...!!!

Lumea virtuală prin Iris

Elevii școlii noastre a participat la Concursul Național de TIC organizat de Liceul Special

"Iris "Timișoara în parteneriat cu Clubul Lions Diamond Timișoara și Asociația pentru Sprijinirea Copiilor și Tinerilor Ambliopi și Nevăzători Timișoara. Și la acest concurs elevii noștri s-au remarcat obținând 4 premii: 1 premiu I, 2 premii II și premiul special.

Festivalul concurs Maica Domnului-Împărăteasa Cerului și a Pământului, ediția a IX-a, organizat de Centrul de zi Dănuț.

Concursul s-a desfășurat pe trei secțiuni: creație literară, proză și poezie; Arte plastice-pictură și grafică; Muzică psaltică și patriotică. Elevii liceului nostru au obținut: Trofeul festivalului, un premiu I și un premiu II.

Festivalul de colinde din Smeeni

În 14 decembrie 2018 în com. Smeeni s-a desfășurat Festivalul de colinde și tradiții românești, ediția a VII-a. Coordonatorul acestui festival a fost artista Diana Ioniță. Sponsorii principali au fost: RADCO Instalații, Consiliul Local Smeeni și Primăria din Smeeni. Festivalul s-a desfășurat pe mai multe secțiuni. Școala noastră a participat cu corul Heruvimii și cu doi soliști. Soliștii au obținut mențiuni, iar corul a luat premiul Special. Premiile au constat în dulciuri, în diplome și bani. Concursul a durat mai mult de 6 ore. Festivalul a fost antrenant, foarte bine organizat, iar participanții au fost mulți și foarte bine pregătiți. Le mulțumim organizatorilor și sponsorilor. O parte din banii obținuți ne-au revenit nouă, iar altă parte a fost destinată pentru achiziționarea de 20 de perechi de opincuțe din piele pentru costumele naționale.

Simionescu Angelo, clasa a VII-a

O zi de poveste “ Daruind vei dobandi”

De ani buni școala noastră implementează Proiectul Național “Bucuria sărbătorilor de iarnă” - dăruind vei dobândi -. Și anul acesta, într-o zi frumoasă de decembrie, ne-am îmbarcat în microbuzul școlii într-un scurt “pelerinaj” către Vintilă Vodă unde ne așteptau “bunicii noștri”. Am plecat cu sentimentul de a dărui “bunicilor noștri” o vorbă bună, un zâmbet, o îmbrățișare, o mângâiere și repertoriul nostru de colinde minunate. Știu sigur că bucuruia pe care am avut-o în suflet în această zi de poveste s-a revărsat din plin și asupra “bunicilor noștri”. Parcă-i văd stând pe scaun sau în picioare și cu ochii și urechile îndreptate spre noi pentru a ne vedea și auzi mai bine. Parcă le văd lacrimile din ochi și zâmbetul pe buze și mâinile împreunate ca la rugăciune. Nu știau ce să facă mai întâi: să se roage pentru noi, să ne îmbrățișeze sau să ne mângâie. Oricum fericirea a fost de ambele părți. După ce ne-am luat rămas bun și am promis că vom veni și la anul ne-am îmbarcat în microbuz și ne-am îndreptat spre ECOGEN unde lucrează oameni minunați care ne-au pregătit fiecăruia câte un cadou. După ce le-am bucurat inimile cu colinde din străbuni acești oameni minunați ne-au condus la microbuz cu promisiunea că ne vor aștepta și la anul. Ultimii de pe listă au fost alți oameni minunați care lucrează la RAM. Toată echipa, împreună cu directorul întreprinderii ne-a așteptat (deși aveau multă treabă fiind încheire de an) cu cadouri și cu o masă pe cinste. I-am colindat așa cum se cuvine, le-am urat “La mulți ani!” și, cu brațele pline de cadouri ne-am îndreptat spre școală. Cadourile de la ambele întreprinderi au fost atât în bani cât și în dulciuri. O parte din bani a mers către noi, altă parte a fost destinată pentru comanda de opincuțe pentru costumele naționale. A fost o adevărată zi de poveste, am dăruit dar am și dobândit!

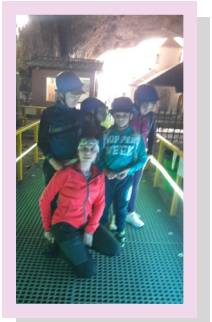

Nicoleta, clasa a VIII-a

Clasa mea

Suntem o clasă activă care nu stă deloc. Suntem tot timpul în mișcare când în excursie, când în parc, când participăm la diverse proiecte cu alți colegi din școală, când participăm la concursuri. Toate activitățile au farmecul lor. În vară am fost în excursie și pentru prima dată am intrat într-o peșteră și tot pentru prima dată am mers cu telegondola.

Tot în vară am participat la concursul județean de reviste școlare unde am luat premiul I.

Nici nu am început bine școala și am făcut o incursiune în Parcul Tineretului unde am experimentat toate aparatele din acest parc. Ne distrăm dar și ecologizăm. În toamnă am participat cu toate școlile din județ la Ziua de Curățenie Națională. Mă bucur că sunt eleva acestei școli.

Ilie Georgiana, clasa a VII-a

Poveste despre " Cărticica Centenarului"

La 1 Decembrie 2018 s-au împlinit 100 de ani de la Marea Unire din 1918. Este cel mai bun prilej de a spune "Deşteaptă-te române!" dintr-o cărticică intitulată "Cărticica Centenarului".

Cărticica a fost concepută şi realizată de elevii clasei a V-a. Aceasta cuprinde informaţii despre Ziua Naţională a României, despre stema şi imnul ţării, despre Constituţie, despre steagul României. Pe lângă aceste informaţii veţi găsi în carte câteva legende (Legenda tricolorului, Legenda întemeierii Moldovei) şi două poezii ("Hora Unirii" de V. Alecsandri, "Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie!" de M. Eminescu). Mie mi-a plăcut cel mai mult "Legenda tricolorului" – e o legendă foarte frumoasă.

Vă sfătuiesc să citiţi această cărticică! Vă veţi îmbogăţi cunoştinţele despre ţara în care trăiţi.

Tot cu ocazia Zilei Naţionale a României, fetele talentate din clasa mea au făcut câteva lucrări din hârtie colorată şi sârmă pluşată, prin care au dorit să îşi arate dragostea pentru ţară (harta ţării, steguleţe, inimioare tricolore).

După ce am citit informaţiile din Cărticica Centenarului, noi, elevii clasei a V-a, am organizat un concurs pe teme istorico-literare în data de 15 ianuarie, de Ziua Culturii Naţionale. Am format două echipe, ne-am ales fiecare câte un nume al echipei. Eu am fost în echipa "Ion Creangă". Concursul a avut 20 de întrebări, o probă orală şi o probă de creaţie. La proba de creaţie, eu am compus poezia "Ţara mea", pe care o voi publica în numărul 16 al revistei.

Dogaru Adelin, clasa a V-a

Adelin, clasa a V-a

Substanțe interzise și sănătatea omului

Însoțit de mama sa, George se îndreaptă spre școală. Aproape de stația de autobuz, un zgomot ciudat îi atrage atenția băiatului.

Dintr-o gură de canal, iese capul ciufulit al unui băiat. Are fața palidă și este murdar. În urma lui apar alți trei băieți, la fel de neîngrijiți, care vorbesc tare și folosesc cuvinte urâte. În mână au niște pungi de plastic în care se vede ceva argintiu. Se îndreaptă spre stație.

Fără să vrea, George îi strânge cu putere mâna mamei.

- Fii liniștit! Nu se întâmplă nimic, îl asigură aceasta.

Băieții trec pe lângă ei suflând în pungile pe care le au în mână. Lasă în urma lor un miros greu. Oamenii privesc indiferenți.

- Ce au în pungi mamă? întreabă George.
- O să-ți explic, dragul meu. Acești copii folosesc niște substanțe care sunt interzise. Dacă sunt folosite excesiv, multe substanțe sunt dăunătoare sănătății. Dintre aceste se pot enumăra: alcoolul, cafeua, unele băuturi răcoritoare pe bază de coca (un arbust care crește în America de Sud), medicamentele, cum ar fi cele cu rol de calmare a durerilor intense sau cele cu acțiune de liniștire (tranchilizante) etc. Inhalarea unor substanțe cu miros puternic (lac de mobilă, ojă, vopseluri etc.). Atunci când inhalarea este repetată sau profundă poate cauza pierderea controlului și inconștiența. De asemenea, sunt substanțe care, chiar dacă sunt folosite în cantități mici, sunt toxice pentru organism. Ele fac parte din categoria substanțelor interzise prin lege și sunt cunoscute sub numele de droguri. Consumul repetat de astfel de subststanțe duce la dependență, cei care le folosesc devenind toxicomani. Drogurile pot fi naturale și sintetice. Drogurile naturale se obțin din plante, precum: macul, canabisul, coca ș.a. drogurile sintetice sunt obținute în laboratoare speciale. Folosite în cantități mari, drogurile produc moartea, ele fiind supranumite “moartea albă”.
- Mă sperie tot ce am auzit de la tine, mami și nu am să folosesc niciodată asemenea substanțe.
- Dragul meu, atunci când vei mai crește îți voi spune și mai multe lucruri despre aceste substanțe. Sunt liniștită că ai reținut ce ți-am spus astăzi și sunt sigură că doamna dirigintă vă va vorbi la ora de dirigenție despre aceste lucruri.

Grigore Georgian, clasa a VII-a

Grigore Georgian, clasa a VII-a

Circulația rutieră în câteva cuvinte

Familia, școala, mass – media, prin acțiunile întreprinse, sunt factori hotărâtori pentru educația rutieră a copiilor. Iată câteva elemente din vocabularul rutier, indispensabile micilor participanți la trafic.

Circulația rutieră se desfășoară pe drumurile publice, adică străzi, șosele. Indiferent de tipul autovehiculului folosit, circulația acestora se desfășoară pe partea carosabilă, pe o bandă de circulație.

Toate persoanele care se deplasează dintr-un loc în altul, pe jos, fără mijloc de transport, se numesc pietoni. Locul pe unde aceștia trebuie să circule, se numește trotuar. Trecerea pietonilor de pe o parte a drumului public pe cealaltă parte se numește traversare, aceasta făcându-se prin locuri special amenajate și după o temeinică asigurare.

Oamenii care se deplasează cu ajutorul unui vehicol nu se mai numesc pietoni, ei devin călători (atunci când folosesc mijloacele de transport în comun: autobuz,t roleibuz, tramvai, metrou) sau pasageri când se deplasează cu ajutorul unui autoturism.

Activitatea pe drumurile publice este vegheată și îndrumată de către agentul de circulație.

Circulația pietonilor se face pe trotuar sau, acolo unde acesta lipsește, pe spațiul din afara părții carosabile, numai pe partea stângă a drumului, pentru a putea vedea mașinile ce vin din față și a evita neliniștea provocată de zgomotul produs de aceasta când vin din spate. Pietonii nevăzători trebuie să circule pe trotuar cu ajutorul bastonul alb sau cu un câine ghid.

Traversarea drumului public se face numai pe trecerea de pietoni, după o temeinică asigurare: privirea în stânga și apoi în dreapta, iar când strada este liberă, se începe traversarea. Traversarea străzii se face în ritm vioi, fără să se alerge. Pe parcursul traversării asigurarea trebuie continuată către ambele părți inclusiv când aceasta se face prin locurile special amenajate prin marcaje și indicatoare. Pentru ca traversarea străzii să se facă în timpul cel mai scurt, este necesar ca aceasta să se facă în linie dreaptă, perpendicular pe axul drumului. Nevăzătorii pot traversa straba în siguranță prin ridicarea bastonului alb.

Deplasarea cu bicicleta se face numai pe partea dreaptă, orice intenție de schimbare a direcției se semnalizează prin balansarea brațului biciclistului. Pe timp de noapte bicicleta va fi dotată cu lumini reflectorizante, pentru a fi observată din timp de ceilalți participanți la trafic. Pe drumurile publice au voie să circule doar copiii care au împlinit vârsta de 14 ani.

Grigore Georgian, clasa a VII-a

REDACȚIA

FONDATORI:
Prof. MARIN EANA
Prof. CONSTANTIN VRÂNCEANU

DIRECTOR:
Prof. ADRIANA LECA

COORDONATORI DE NUMĂR:
Prof. CUCUTEANU DOINA

FOTOREPORTERI:
Prof. ION LOREDANA
MOISE VALENTIN (clasa a X-a)

REDACTOR ȘEF:
MIHU LAURA (clasa a XII a)

CORECTORI:
Prof. ION LOREDANA
Prof. ZINCĂ GINA

REDACTORI:
IONAȘCU FLORIAN(clasa a -X-a)
SIMIONESCU ANGELO (clasa a-VI-a)

AȘEZARE în PAGINĂ și DESIGN:
Prof. CUCUTEANU DOINA
SEBASTIAN GLOBARU (clasa a XII-a)

TEHNOREDACTARE:
Prof. ZINCĂ GINA
Prof. CUCUTEANU DOINA

CONVERTIRE în BRAILLE:
Prof. ION VICTOR
AVRAM GEORGE (clasa a XIIa)

ADRESA REDACȚIEI : Buzău, Str. Horticolei, Nr. 54
Tel 0238 725546
Fax 0238 725545
www.liceulpentrudeficientidevedere.blogspot.com
www.liceunevazatoribuzau.ro

Editura EDITGRAPH, Buzău, 2018

ISSN 2247-0492 ISSN-L 2247-0492